

ולא מוציא מפניהם, ושותם אותו מundos, עד אותו יום שיצא מן הuros, ובא אחר ויטל אותו, שהוא בעליך.

ושלמה הפלך צוח ואמור, שם עשר שמור לבعلיו לרעתו. מי זה בעליך? זה הآخر שישור אותו. ולמה זה זכה להיות בעליך של אותו העשר? משום שהוא האמין לאוֹתָה רעה והתרצה בה וזה שבתו לרעתו, שביל אותה רעה ורבק בה, וכן הآخر מה שלא נרבק באוֹתָה רעה, זכה מה להיות הבעלים של אותו העשר. וזה שפטות שחתוב לרעתו, כלומר, משום רעתו שהיה נרבק בה, הרוות לו זה.

דבר אחר יש רעה חוללה - זה מי שיושב בחלק טוב, בבית אביו, והוא הולך ונגד אביו בעילילות דברים, זה נרבק באוֹתָה רעה חוללה, כאדם גוטס, שכיל דרכיו בעילילות: זה אני רוץ, ואת זה אני רוץ. ומשום הקשה השרה הוה נרבק האדם ברעה חוללה, וגעש בעולם הזה יכעולים הבא. וזהו עשר שמור לבעליו לרעתו.

בק' ישראל. הקדוש ברוך הוא נטל אותם על בנפי נשרים, הקיפם בענני כבוד, נסעה שכינתו לפניהם, הזריד להם מן לאכל, הוציא להם מים מתוקים, והם קי הולכים עמו בעילילות. מיד - ויבא עמלק.

ויבא עמלק - אמר רבי שמעון, סוד החכמה באן. מגורת תדין הקשה בא הקרב הנה. ובקרב הנה נמצא למעלה ולמטה. ואין לך דבר בתורה שאין בו סודות עליונים של חכמה שנתקשים לשם הקדוש ברוך הוא: בשישראלי

חייב דילי על כל. וכי יכול, מתישין

אפיק מיניה, ונtier ליה עד דהוא יפוק מעלה, ויתמי אחרא, ויטול ליה, דהוא בעליך.

ישלמה מלכא צוח ואמור, (קהלת ה) עשר שמור לבעליו לרעתו. מאן בעליך. דא אחרא דירית ליה. ולמה זכה hei האי אחרא למחיי בעליך דהויא עתרא. בגין דהאי היימין לההייא רעה, ואטרעוי בה (הרא הו דכתיב לרעתו בשבל החיא רעה) ואטרבק בה. בגין זה, hei האי אחרא דלא אטרבק בההייא רעה, זכה (האי) למחיי בעליך דהויא עתרא הדרא הו דכתיב לרעתו, כלומר בגין רעתו דהויה מתפרק בה, רוחה ליה hei. דבר אחר יש רעה חוללה, hei מאן דיתיב בחולקה טבא, בית אבוי, והוא איזיל לקבל אבוי, (דף ס"ה ע"ב) במסקופי מלין, הא אטרבק בההייא רעה חוללה, כבר נש שכיב מרע דבל ארחו במסקופא, דא בעינא, ודא לא בעינא, ובגין hei עותרא אטרבק בר נש ברעה חוללה, ואתענש בהאי עלה, ובעלמא דאתמי, ודא הוועשר שמור לבעליו לרעתו. בה ישראל, קדשא בריך הוא נטיל לוז על גדרי נשרין, אסחר לוז בענני יקריא, שכינתה נטיל קמייהו, נחת לוז מניא למיכל, אפיק לוז מיא מתוקין, ואינון הו איזLIN העמיה במסקופין. מיד ויבא עמלק.

ויבא עמלק, (שםות י) אמר רבי שמעון, ר' זא דחכמתא הכא, מגורת דין קשיא, קא אחיא קרבא דא. וקרבא דא אשתח ליעילא ומפה. ולית לך מלה באורייתא, דלא אית בה רזין עלאין דחכמתא, דמתהקשין בשמא קדיشا. בכיכול, אמר קדשא בריך הוא, פד ישראל אינון זכאי למתפא, אתגבר חילא דילי על כל. וכד לא אשתקחו